

**‘Deze tijd is spannend en dynamisch.
Maar diep in mij zit een oermens’**

Alex Brenninkmeijer (60)

Nationale ombudsman. Vorige week verscheen ‘Het jaarverslag van de Nationale Ombudsman 2011’

Tijd van leven

Waar heeft u te weinig tijd voor?

‘Met mijn handen werken is een kant van mijzelf die ik te weinig heb kunnen ontwikkelen. Het creatieve proces en dingen maken vind ik erg leuk: ik ben glazenier geweest, loodgieter is voor mij geen probleem en vorig jaar heb ik een notenhouten tafel gemaakt. Mijn grootste wens was om ooit in mijn leven zelf een huis te bouwen, maar ik geloof dat ik langzamerhand in de situatie kom dat ik dat moet vergeten.’

Wat vindt u zonde van uw tijd?

‘Ik ben opgegroeid in de juridische wereld en ik heb vroeger veel tijd besteed aan het juridische handwerk, maar ik merk dat voor een goede samenleving en voor goede verhoudingen juridisch geneuzel, zoals ik het noem, enorm in de weg kan zitten. Op het moment dat een ziekenhuis of een ministerie of wat voor instantie dan ook problemen heeft met een onderzoek dat we instellen, komen ze altijd met allerlei juridische argumenten. Daar zou je op in kunnen gaan, maar ik heb dan eigenlijk meer de neiging om de vraag te stellen: “Zo, u heeft dus geen zin in een onderzoek van mij?” Dat is een veel reëlere vraag dan: “Is artikel zoveel van toepassing en hoe leggen we dat uit?” Ik zou zeggen: dat is misbruik maken van het recht. Instanties kunnen zich makkelijk verschansen achter het financiële: “Er is geen budget”, en achter het juridische: “Die bevoegdheid heb ik niet”. Dan hebben we meer aan de vraag: Wat kan wel en wat kunnen we voor elkaar betekenen?’

Voor welk boek wilt u graag tijd vrijmaken?

‘Het verzameld werk van Bordewijk. Dat is me niet gelukt, terwijl ik enorm van zijn werk houd. Hier op tafel ligt het verzameld werk van Kafka. Het leuke is dat praktisch elk gesprek aan deze tafel met iemand van buiten begint met Kafka. Kafka hoort zonder meer bij de ombudsman.’

Is er een tijd waarin u liever had willen leven?

‘Ik zou me ook wel thuis voelen in een rurale samenleving. Dan zit je in een natuurlijke groep van 30 tot 35 personen, de verhoudingen zijn vanzelfsprekend en je kunt je met veel baselere dingen bezighouden dan nu – daarin ben ik een romanticus. We hebben een kunstmatige werkelijkheid gecreëerd waarin het materiële een overheersende rol vervult. Deze tijd heeft natuurlijk iets heel spannends en dynamisch. Maar diep in mij zit veel meer een oermens, bij wie het gaat om zaken als warmte en eten en een dak boven je hoofd. En dan ligt het binnen handbereik om in plaats van dat huis een hut te bouwen.’

door Caroline Buijs foto Bert Nienhuis